

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **M. B. N.**, nar.,
státní příslušnost: Kamerunská republika,
bytem;

zastoupena: Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-R2-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-R2-2014,
se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastavuje.
2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu s ohledem na okolnosti daného případu, čímž došlo též k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Porušen byl dále § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť místo pobytu žadatele nebylo neznámé a na základě dosud zjištěného stavu věci bylo možné rozhodnout. Žalobkyně namítá rovněž porušení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu dle těchto ustanovení, § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany z tohoto důvodu, § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu žalobkyni hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, a čl. 3 Úmluvy proti mučení z důvodu, že žalobkyně byla obětí závažného psychického a fyzického násilí.
3. Žalobkyně uvádí, že jako žadatelka o mezinárodní ochranu žije již čtyři roky v pronajatém bytě na adrese ..., neboť má pracovní povolení a pracuje v Praze. Dne 30. 11. 2017 byla nucena se dočasně z tohoto bytu vystěhovat k příteli na adresu ..., a to z důvodu celkové rekonstrukce domu, kde má pronajatý byt. Žalobkyně byla připravena si vyzvedávat korespondenci na spádové poště, kam náleží. Když si chtěla doručenou poštu vyzvednout, úřednice jí ji odmítla vydat s tím, že nebylo možné ověřit její totožnost, neboť nevlastnila žádný doklad, kterým by se prokázala. Žalobkyně však takovým dokladem jako žadatelka o azyl ani disponovat nemůže. Žalovaný se pokusil pouze o jediné doručení písemnosti žalobkyni, a poté konstatoval, že nelze zjistit místo jejího pobytu a řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavil. To navíc v situaci, kdy byla žalobkyně zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům (dále jen „OPU“), které žalovaný mohl dokument rovněž doručit. OPU byla doručena až výzva k převzetí rozhodnutí, a to 15. 12. 2017. OPU tuto výzvu předala žalobkyni, která se následně dostavila k předmětnému úkonu. Toto dokládá, že pobyt žalobkyně bylo možno zjistit a bylo též možné jí doručovat korespondenci. Žalovaný se však o toto ani nepokusil a pouze rovnou řízení zastavil.
4. Žalobkyně poukazuje na to, že její pobyt nebyl neznámý ve smyslu § 25 písm. j) zákona o azylu. Toto ustanovení umožňuje řízení zastavit při splnění kumulativně dvou podmínek: pokud nelze zjistit místo pobytu žadatele, a pokud na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. V případě žalobkyně není předně naplněna první podmínka. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na stanovisko Komise pro rozhodování ve věcech cizinců č.j. MV-137215-4/SO-2014, dle kterého toliko na základě jediného sdělení poštovního doručovatele nelze učinit závěr, že účastnice řízení je osobou neznámého pobytu či osobou, již se prokazatelně nedaří doručovat.
5. V případě žalobkyně žalovaný pouze na podkladě jediného údaje dovodil, že místo pobytu žalobkyně je neznámé, aniž by učinil jakýkoli další krok, pokud jde o zjišťování její adresy, nebo se alespoň pokusil doručit písemnost OPU.

6. Žalobkyně dále uvádí, že pochází z Kamerunské republiky, je obětí závažného pronásledování a fyzického násilí, byla opakovaně znásilněna a mučena jako otrok. Svou novou žádost opírala o další nové skutečnosti, přičemž šlo o fakta, která se udála až po skončení předchozího řízení, a nemohla je tedy v tomto uplatnit. Správní orgán se měl dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 66/2017 - 49 ze dne 13. 9. 2017 těmito tvrzeními zabývat. Žalobkyně uváděla informace o pokračujícím brutálním násilí v její rodné vesnici, v jehož důsledku zemřely její dvě sestry a matka, dále o pronásledování ze strany převaděčů, kteří žalobkyni začali vydírat po opuštění uprchlického zařízení ohledně splácení dluhů za její převod přes hranice.
7. Žalobkyně nebyla předvolána k doplňujícímu pohovoru a nebyla ani informována o jakýchkoli dalších úkonech řízení. Žádala o provedení nového pohovoru, avšak žalovaný její žádost nezohlednil a bez dalšího řízení zastavil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2017 shledal vady napadeného rozhodnutí krajského soudu i správního orgánu, konkrétně absenci osobního pohovoru se žalobkyní, uvedl, že správní orgán měl umožnit provedení nového pohovoru, aby bylo možné bez pochybností uzavřít, zda jsou tvrzené nové skutečnosti relevantní a zda zde jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.
8. Řízení bylo namísto toho žalovaným zastaveno, aniž by žalovaný zkoumal podstatu žádosti, a aniž by se vypořádal s vadami řízení, které mu vytkl Nejvyšší správní soud, konkrétně měl žalovaný pochybit, pokud nevypořádal hrozbu vážné újmy. Žalovaný se v rozhodnutí nijak nezabýval tím, zda žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že postupoval legitimně, když toto řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavil, neboť žalobkyně dne 11. 4. 2017 PoS v Kostelci nad Orlicí opustila, aniž by žalovanému oznámila místo svého dalšího pobytu. V tento den byl žalobkyni zároveň odebrán průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, neboť pozbyl platnosti. Žalobkyně však nepožádala správní orgán o vydání žádného dalšího dokladu, který by její postavení na území ČR potvrzoval a žádným způsobem správní orgán ani nekontaktovala, aby mu sdělila místo svého aktuálního pobytu, proto žalovaný rozhodl výše uvedeným způsobem. Skutečnost, že žalobkyně nebyla schopna na poště prokázat svou totožnost potřebným dokladem, je tedy jednoznačně její vina, nikoli pochybením žalovaného. Žalovaný se pokoušel doručit písemnost na hlášenou adresu, avšak bezúspěšně. Dále žalovaný k věci uvádí, že v případech, kdy řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jedná se o rozhodnutí procesní povahy, není povinen zkoumat, zda žalobkyně splňuje či nesplňuje důvody pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, resp. zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně rozhodovat. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí MV ČR OAMP nezákonné, nesprávné nebo že by žalobkyně byla nějakým způsobem zkrácena na svých právech.
10. V replice žalobkyně uvedla, že trvá na svém vyjádření. Po opuštění Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí řádně uvedla pracovníkům OAMP svou doručovací adresu a místo svého dalšího pobytu.
11. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

12. Žalovaný vydal dne 12. 12. 2017 napadené rozhodnutí, kterým řízení podle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavil. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že je mu z jeho správní činnosti známo, že žadatelka opustila dne 11. 4. 2017 Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí, aniž by oznámila místo svého dalšího pobytu. V tento den byl žadatelce zároveň odebrán průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, neboť pozbyl platnosti, jmenovaná však nepožádala správní orgán o vydání žádného dalšího dokladu, který by její postavení na území ČR potvrzoval, a žádným způsobem správní orgán nekontaktovala, aby mu sdělila místo aktuálního pobytu. Od uvedeného dne tedy není správnímu orgánu místo pobytu žadatelky známo. Dále žalovaný uvedl, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze žádosti žalobkyně rozhodnout, neboť shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
13. Součástí spisu je několik žádostí o povolení opuštění pobytového střediska, datovaných například 19. 5. 2016, 17. 8. 2016, 18. 10. 2016, 12. 1. 2017, kdy žalobkyně ve všech (a dalších obdobných) těchto žádostech uváděla adresu svého pobytu V žádosti ze dne 12. 1. 2017 je uvedeno, že doba opuštění střediska měla být od 12. 1. 2017 do 11. 4. 2017.
14. Dále je součástí spisového materiálu dokumentace ze soudního řízení o žádosti žalobkyně, jež bylo ukončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 66/2017 – 49 ze dne 13. 9. 2017, kterým Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud zjistil vady napadeného rozhodnutí, konkrétně absenci osobního pohovoru, kde mohla žalobkyně objasnit tvrzené skutečnosti, které bez dalšího vysvětlení nelze považovat za nové skutečnosti, které by odůvodňovaly věcný přezkum žádosti. S ohledem na možnou zranitelnost žalobkyně měl žalovaný provedení tohoto pohovoru umožnit, aby bylo možné bez pochybností uzavřít, zda lze či nelze zastavit řízení pro nepřípustnost. Žalovaný měl rovněž pochybit tím, že nevypořádal tvrzenou obavu vážné újmy.
15. Ve spise je dále předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 15. 12. 2017, dále vyrozumění o konání správního úkonu (převzetí rozhodnutí) ze dne 15. 12. 2017, které bylo doručeno OPU 18. 12. 2017. Dále je zde omluva zástupkyně OPU ze dne 19. 12. 2017 z účasti na předávání rozhodnutí dne 29. 12. 2017, dále úřední záznam ze dne 29. 12. 2017 potvrzující, že se žalobkyně dostavila dne 29. 12. 2017 ke správnímu úkonu k převzetí rozhodnutí, dále doručenka dokládající doručení rozhodnutí s potvrzením převzetí ze dne 29. 12. 2017. Obsahem spisu je dále žádost o povolení opuštění pobytového střediska ze dne 29. 12. 2017 na dobu od 29. 12. 2017 do 15. 1. 2018 s adresou ..., vyrozumění o nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 29. 12. 2017 doručené téhož dne OPU, a žádost o povolení opuštění pobytového střediska ze dne 15. 1. 2018 na dobu od 15. 1. 2018 do 13. 2. 2018 na adrese
16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
17. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

18. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.“
19. Soud posoudil danou věc následovně.
20. Zákon o azylu definuje v § 25 písm. j) dvě podmínky, k jejichž splnění musí dojít, aby bylo možné řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany z tohoto důvodu zastavit. První podmínkou je, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, druhou podmínkou je, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
21. Co se týče první podmínky, soud se ztotožňuje s žalobkyní, že její naplnění nebylo žalovaným adekvátně posouzeno.
22. Žalovaný skutečnost, že místo pobytu žalobkyně není známo, dovozuje toliko z toho, že mu dle jeho činnosti je známo, že žalobkyně opustila pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí dne 11. 4. 2017, aniž by oznámila místo svého dalšího pobytu. Což žalobkyně sporuje, kdy uvádí, že adresu v pobytovém středisku oznámila. Tento závěr je však s ohledem na okolnosti daného případu nedostačující. Odůvodnění žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí je v tomto směru značně lakonické.
23. Zákon o azylu sice explicitně po žalovaném nevyžaduje, aby po žadateli o mezinárodní ochranu, který neoznámil místo svého pobytu a opustil pobytové zařízení, aktivně pátral, to však neznamená, že by bylo možné odůvodnit skutečnost, že místo pobytu žadatele nelze zjistit, bez dalšího pouhým konstatováním, že toto je žalovanému známo z jeho činnosti. Již z formulace „nelze zjistit“ naopak vyplývá, že by žalovaný měl provést v tomto směru alespoň jakési základní zjištění. Žalovaný v daném případě neuvedl nic, z čeho by vyplýval jeho závěr o zjištění na základě jeho činnosti. Nepoukázal na žádnou konkrétní informaci, která by byla součástí spisu, a která by jakkoli dokládala jakoukoli jeho činnost. Vše navíc v situaci, kdy ze spisového materiálu lze předpokládat pravděpodobnou adresu pobytu žalobkyně.
24. Uvedené ustanovení zákona o azylu nelze vykládat tak, že by žalovaný měl zcela pominout úvahu o pobytu žadatele. Ustanovením § 25 písm. j) zákona o azylu zákonodárce reagoval na situace, kdy žadatelé požádali o azyl pouze za účelem legalizace pobytu na území a nadále byly nekontaktní. Účelem zastavení azylového řízení podle § 25 písm. j) zákona o azylu je vyloučit účelové průtahy řízení ze strany žadatele. Na druhou stranu však nezakládá oprávnění žalovaného formalisticky bez sledování účelu azylového řízení jako takového sankcionovat žadatele o azyl pro pouhé nesdělení adresy, aniž by žalovaný neučinil pokus o kontakt se žadatelem na jím dříve uvedené místo pobytu.
25. V odborné publikaci Chmelíčková, N., Votočková, V.: Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, je mimo jiné k citovanému ustanovení zákona o azylu uvedeno: „Rovněž v situaci upravené písm. j), kdy žadatel se správním orgánem nijak nekomunikuje, resp. není možné ho zastihnout, ač má povinnost své místo pobytu ohlásit, není možné zpravidla věcně rozhodnout v důsledku nedostatku informací a jde pak o důvod pro procesní ukončení řízení o ochraně. Dlouhodobě jde o případy, kdy žadatel považuje ČR pouze za tranzitní zemi a po zahájení řízení pokračuje do své cílové země, tj. jiného členského státu EU. Důvody podle písm. d) a j) jsou tzv. konkludentním, tj. mlčky učiněným zpětvzetím žádosti o azyl. O důsledcích takto mlčky učiněného zpětvzetí žádosti musí správní orgán žadatele informovat podle § 10 odst. 1 - tato informace je součástí obecného poučení pro žadatele o

mezinárodní ochranu. Na tuto úpravu navazuje speciální postup podle § 11c, podá-li cizinec opakovanou žádost (více viz komentář k § 11c).“ Toto však případ žalobkyně není. Žalobkyně s žalovaným pravidelně komunikovala, opakovaně jej žádala o opuštění pobytového střediska s pobytem vždy na stejné adrese.

26. Součástí správního spisu je celá řada žádostí žalobkyně o povolení opuštění střediska, kdy žádala o povolení jeho opuštění a jako adresu pobytu uváděla opakovaně shodně adresu Žalobkyně dle žádosti ze dne 12. 1. 2017, která jako poslední předchází datu uvedenému žalovaným v rozhodnutí, kdy měla žalobkyně středisko dle něj opustit (11. 4. 2017), je uvedeno, že pobyt opuštění střediska měl být od 12. 1. 2017 do 11. 4. 2017. Také v této poslední žádosti je shodně uvedena adresa Již z tohoto tak bylo možné naznat pravděpodobné místo pobytu žalobkyně při jejím dalším opuštění střediska.
27. Bylo tak velmi pravděpodobné, že se žalobkyně nacházela na adrese ..., kde dříve opakovaně pobývala. Žalovaný se však těmito skutečnostmi v odůvodnění vůbec nevypořádal, a na místo jakýchkoli kroků ke zjišťování pobytu žalobkyně pouze uvedl, že je mu z jeho činnosti známo, že žalobkyně dne 11. 4. 2017 opustila pobytové středisko, aniž by sdělila adresu svého pobytu. Žalovaný tak pochybil, neboť své závěry nedostatečně odůvodnil pouhým odkazem na svou činnost, a zároveň ze spisového materiálu nevyplývá, že by vůbec jakkoli zjišťoval adresou možného pobytu žalobkyně, ačkoli tato mu byla opakovaně známa (...).
28. Žalovaný rovněž uvedl, že se pokoušel žalobkyni doručovat písemnost, avšak nespécifikoval, o jaký dokument mělo jít, ani na jakou adresu jej měl žalobkyni zasílat, přičemž součástí spisu žádný takový dokument není a není ani k dispozici žádný doklad prokazující doručení. Soud konstatuje, že ze spisového materiálu není možné v tomto směru ověřit skutkový stav, neboť i žalobkyně v žalobě odkazuje na doručování písemnosti, avšak není zřejmé, jakou písemnost by se žalovaný měl pokoušet jí doručovat. Součástí spisu není žádné předvolání k účasti na pohovoru, ani jiný dokument týkající se provedení jakýchkoli úkonů v řízení. Nadto nelze pominout, že žalobkyně byla po celou dobu zastoupena zástupkyní OPU, kterou žalovaný mohl v případě potřeby kontaktovat. Ze spisového materiálu je dohledatelné toliko to, že žalovaný zaslal OPU vyrozumění o konání správního úkonu – převzetí rozhodnutí. Tento dokument byl OPU doručen dne 18. 12. 2017, kdy zástupkyně na něj reagovala omluvou ze své účasti. Ze spisu též vyplývá, že žalobkyně se dne 29. 12. 2017 dostavila k předmětnému úkonu, potvrdila převzetí rozhodnutí, a následně byla OPU zpravena téhož dne o nabytí právní moci rozhodnutí. Jediný dokument, který tak dle spisu žalovaný žalobkyni (úspěšně) doručil, bylo až samotné rozhodnutí o zastavení řízení, kdy je ze spisového materiálu dohledatelné, že jej osobně převzala.
29. Ke druhé podmínce zákona o azylu soud uvádí, že vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí pro absenci provedení osobního pohovoru, je zjevné, že bylo třeba ještě další vysvětlení a objasnění žalobkyní uváděných skutečností, nebylo tak možné věc za daného stavu rozhodnout, a tedy druhá podmínka § 25 písm. j) zákona o azylu naplněna byla.
30. Zákon o azylu předpokládá naplnění obou podmínek kumulativně, pouhé splnění druhé podmínky tak samo o sobě není dostačující.
31. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s tvrzenou vážnou újmou dle § 14a zákona o azylu, soud uvádí, že jelikož žalovaný řízení zastavil, v důsledku tohoto postupu žádost meritorně

neposuzoval, a nezabýval se tedy ani tím, zda žalobkyni hrozí vážná újma. Pokud by bylo rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení adekvátní, pak by byl takový postup na místě. V daném případě však žalovaný rozhodl o zastavení řízení, aniž by zde byly naplněny příslušné podmínky. Bude tak na žalovaném, aby se v novém řízení vypořádal s žádostí meritorně, a posoudil též možnou hrozbu vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

32. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
33. V novém rozhodnutí se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádá s meritorním přezkoumáním žádosti tak, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017 č. j. 6 Azs 66/2017 – 49.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, žádné náklady jí však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. srpna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.